

La sentència a la Manada: una altra evidència de la justícia patriarcal i d'un règim hereu del franquisme

written by Lluita Internacionalista | 6 de maig de 2018

El passat 26 d'abril es donava a conèixer la sentència judicial del cas de "La Manada", un grup de cinc homes (dos d'ells membres de cossos de seguretat de l'Estat) que van violar i agredir sexualment una noia de 18 anys durant els San Fermes del 2016. Amb un judici marcat per la permanent revictimització i humiliació a la dona (que inclou la contractació d'un detectiu per controlar la denunciada) la sentència ha estat vergonyosa: 9 anys de condemna pel delictes d'abús sexual. És a dir, no hi ha reconeixement per part dels jutges de violència per part dels agressors i, aleshores, no hi ha violació.

La qüestió empitjora encara més quan s'argumenta la suposada "manca de violència i intimidació" per part dels violadors: en comptes de basar-se en les actituds i accions dels agressors (plenes d'evidències) tot l'eix de la sentència es basa en les reaccions de la dona i la seva "manca de resistència". Un argument totalment masclista i patriarcal. La ràbia davant la sentència encara augmenta més amb la justificació d'un dels jutges, Ricardo González, per demanar l'absolució dels violadors, on diu veure "expressions fins i tot de plaer a la dona". Cal afegir que el Guàrdia Civil i el militar membres de "La Manada" encara continuen cobrant el 75% del seu sou.

La reacció popular davant la sentència no s'ha fet esperar. Durant tota la tarda del mateix 26 a ciutats i pobles d'arreu de l'Estat es van fer concentracions i manifestacions espontànies molt massives i que van ratificar l'existència

d'un moviment feminista que fa poc temps va protagonitzar una històrica jornada de vaga general. Els crits principals eren: "No és abús, és violació", "Prou justícia patriarcal", i "Germana, jo sí que et crec, aquí està la teva manada".

Davant d'aquesta situació, els diferents partits s'han pronunciat. Són destacables en particular les declaracions dels dirigents del Partit Popular i Ciutadans que, amb l'excusa de respectar les decisions judicials, no rebutgen explícitament la sentència. No és d'estranyar aquesta reacció per part de partits polítics que governen al servei del capitalisme patriarcal i que són responsables de la situació de la majoria de les dones, entre altres, amb les retallades a polítiques de gènere i programes socials als Pressupostos Generals de l'Estat. Com van fer amb el Pacte Nacional per la Violència de Gènere (en acord amb PSOE i Podemos), ara pretenen fer-nos creure que la solució passa per la modificació del Codi Penal. Qüestió que no resoldrà el problema, ja que, mentre la justícia i el conjunt de les institucions de l'Estat continuïn tenint un caràcter capitalista patriarcal, continuaran defensant els violents, els corruptes, els especuladors, etc. Més encara, un reforçament de polítiques punitives moltes vegades acaba sent utilitzat en contra nostra, com passa amb la categoria de "delictes d'odi", avui utilitzada per Plataforma per Catalunya contra l'Espai Antiracista de Salt i Girona, o per la Fiscalia contra el professorat de l'escola pública catalana. Perquè, malgrat qualsevol modificació legislativa, és determinant al servei de qui està la institució.

Aquesta vergonyosa i escandalosa sentència no és un cas aïllat, ni un problema de determinats jutges, és l'expressió de tot un aparell judicial, que defensa els violents i culpabilitza les víctimes. Una justícia que dóna un missatge d'impunitat davant la violència de gènere. Per això la majoria de les violacions no són denunciades, perquè la dona que arriba a fer-ho sap que després es veurà sotmesa a tota mena

d'acusacions i qüestionaments.

El problema de la justícia no és només el seu caràcter patriarcal. El mateix dia que es donava a conèixer la sentència a la Manada, es mantenia l'acusació de terrorisme contra els joves d'Altsasu. La mateixa justícia que no condemna per violació la Manada és la que condemna rapers i tuitaires per qüestionar la corona i deixa lliures els agressors de La Falange i Aliança Nacional al local de Blanquerna. És la mateixa justícia que està al servei de la repressió i persecució a qualsevol que qüestioni l'ordre, la impunitat del feixisme, o els atacs al conjunt de la classe treballadora. Parlem d'un aparell judicial hereu del franquisme, amb una Audiència Nacional que abans era el Tribunal d'Ordre Públic i plena de jutjats que mai no han estat depurats. Per això afirmem que la lluita feminista està totalment lligada a la lluita contra el Règim del 78. Un Règim que, davant del creixement de mobilitzacions que objectivament li van en contra, reforça cada vegada més el seu caràcter reaccionari.

Hem d'impulsar la mobilització i l'organització arreu de l'Estat –començant perquè sigui reconeguda la violació a la sentència contra la Manada– amb les nostres reivindicacions més urgents i que ja vam visibilitzar el passat 8M: perquè es destinin els diners necessaris per ajudar les dones en situació de violència, per protocols efectius i comissions investigadores independents als centres d'estudi i treball, per plans d'estudi amb perspectives de gènere, per campanyes de prevenció, per l'elecció dels jutges i per la revocabilitat dels càrrecs, per l'assistència jurídica gratuïta, contra la precarietat i per la recuperació dels serveis públics, entre altres. Però som conscients que no hi ha possibilitat d'acabar de fons amb la violència masclista, de sentir-nos lliures al carrer o en tornar a casa, ni de gaudir lliurement dels nostres cossos i la nostra sexualitat, sobre la base del nacional-catolicisme de l'Estat monàrquic. Trencar amb això és

avui una tasca fonamental. I per fer-ho possible, hem d'unificar la lluita feminista a la lluita dels pensionistes en defensa d'un sistema públic de pensions dignes, a la del moviment estudiantil per una educació pública gratuïta i feminista, a la del poble de Catalunya en la seva lluita per la República Catalana, i a la del conjunt de la classe treballadora. És una necessitat aprofundir la lluita per tombar el Règim del 78 per tal d'aconseguir els nostres drets i llibertats amb la perspectiva d'acabar amb el capitalisme patriarcal. Perquè, com cridem i afirmem cada vegada que sortim al carrer: patriarcat i capital, aliança criminal.